

Debreceni Ítéltábla

Pkf.II.20.224/2023/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Toldi Ibolya Anikó ügyvéd (cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek a dr. ... elnök által képviselt Balassagyarmati Törvényszék (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 7.Pk.21.441/2022/17. számú végzése ellen a kérelmezett által 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 20 964 (húszezer-kilencszázhatvannégy) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A kérelmező mint felperes és a 'alperes neve' alperes között kártérítés tárgyában indult 2010. július 19-én a Salgótarjáni Járásbíróságon (a továbbiakban: járásbíróság) P.20.857/2010 számon polgári peres eljárás.

[2] 2011. január 10-én a járásbíróság orvosszakértői bizonyítást rendelt el 60 napos határidő biztosításával. A megadott határidőben, 2011. március 24-ig a szakvéleményt a szakértő nem készítette el, a késedelem okát nem jelezte. A határidő lejártá után, 2021. július 25-én kérte a szakvélemény elkészítésére nyitva álló határidő meghosszabbítását, egyúttal szakkonzulens bevonásának engedélyezését. A járásbíróság 2011. szeptember 12-én hozott végzésével a szakértői kérelemnek helyt adott.

[3] A peres felek 2012. március 27-én közösen kérték a 2012. április 4-ére kitűzött tárgyalás elhalasztását. A járásbíróság a kitűzött tárgyalást megtartotta és azt 2012. május 4-ére elhalasztotta. Az alperes 2012. március 26-án, a beavatkozó pedig 2012. április 4-én észrevételt tett a még korábban 2012. február 12-én érkezett szakvéleményre, amelynek kiegészítését az észrevételekre tekintettel 2012. április 11-én rendelte el a bíróság. Ennek határidejét 30 napban határozta meg. A kiegészítő szakvélemény 2012. május 4-ig, a kitűzött új határnapig nem érkezett meg a bíróságra. A járásbíróság ezt a tárgyalást új határnap kitűzése nélkül elhalasztotta. A kérelmező azonos napon a szakvélemény kiegészítése iránti kérelmet terjesztett elő. A szakértői intézet a kiegészítő szakvéleményt 2012. november 12-én nyújtotta be a bíróságra.

[4] A járásbíróság 2013. november 6-án P.20.857/2010/52. számon közbenső ítéletet hozott, amelyet a másodfokon eljáró kérelmezett Pf.20.789/2013/24. számú közbenső ítéletével helybenhagyott. Az alperes a jogerős közbenső ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A járásbíróság az iratokat 2015. január 7-én terjesztette fel a Kúriához. A Kúriára 2015. január 26-án érkezett meg a felülvizsgálati kérelem, mellyel kapcsolatban a Kúria első ízben 2015. május 18-án intézkedett, ekkor tűzte ki a felülvizsgálati tárgyalást. Ez idő alatt az elsőfokú bíróságon a kérelmező 2015. január 13-án, január 22-én és február 6-án is bizonyítási indítványt terjesztett elő, amelyet követően 2015. március 9-én a járásbíróság felhívást adott ki a peres feleknek arra nézve, hogy a felülvizsgálati eljárásra

figyelemmel az eljárás szünetelését kéri-e. Az erre a peres felektől kapott nyilatkozatok tartalmára figyelemmel a per a felek közös kérelmére 2015. április 28. és 2015. szeptember 17. között szünetelt. A Kúria Pfv.III.20.109/2015/4. számú végzésével a jogerős közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, a per P.21.006/2015. számon folytatódott.

[5] 2015. november 11-én a járásbíróság felhívta a kérelmezőt, hogy a Kúria iránymutatásának megfelelően terjessze elő módosított kereseti kérelmét, egyidejűleg 2016. február 15-ére tárgyalást tűzött ki. A kérelmező 2015. december 8-án a 2016. február 15-ére kitűzött tárgyalás elhalasztása iránt terjesztett elő kérelmet, majd a 2015. november 11-i felhívás ellenére csak 2016. február 5-én nyújtotta be a keresetpontosítást. A beavatkozó és az alperes a 2016. február 15-én megtartott tárgyalás elhalasztását arra tekintettel kérte, hogy erre a keresetmódosításra érdemi nyilatkozatot tegyen. A tárgyalás elhalasztása iránti kérelmét a per alperese a 2016. február 15-i tárgyaláson terjesztette elő, a kérelmező pedig a tárgyaláson kérte az igazságügyi szakértő kirendelését, majd a járásbíróság a tárgyalást 2016. március 30-ára elhalasztotta azzal a felhívással, hogy a peres felek 15 napon belül közöljék az igazságügyi szakértőhöz intézendő kérdéseiket.

[6] A járásbíróság 2017. április 12-én rendelt el igazságügyi radiológus szakértői bizonyítást. A szakértő részére 60 napos határidőt biztosított a szakvélemény elkészítésére. A szakértő 2017. május 26-án érkezett beadványában jelezte a bíróságnak, hogy szüksége lenne a szakvélemény elkészítéséhez a röntgenfelvételekre is, amely az iratok között nem volt feltalálható. Ezeket végül a kérelmező csatolta a járásbíróság felhívására 2017. augusztus 14-én, melyeket 2017. augusztus 28-án küldött meg a bíróság a szakértőnek további 60 nap határidőt engedélyezve neki a szakvélemény elkészítésére. A szakértő ezután számos alkalommal kérte a határidő meghosszabbítását, melyeket a járásbíróság minden alkalommal engedélyezett. Ekként 2017. november 30-ig, 2017. december 31-ig, 2018. január 31-ig, 2018. március 30-ig, 2018. május 31-ig, 2018. június 30-ig tartó határidőket engedélyezett, végül a 2018. július 15. napjáig tartó határidő is eredménytelenül telt el, majd ezt követően a szakértő a szakvéleményét 2018. július 24-én nyújtotta be a bíróságra.

[7] A 2019. március 4-én megtartott tárgyaláson a peres felek közösen kérték a tárgyalás elhalasztását annak érdekében, hogy egy esetleges közöttük létrejövő egyezséggel kapcsolatban egyeztessenek. A bíróság a tárgyalást elhalasztotta, új határnapot 2019. április 8. napjára tűzött, amelyet 2019. március 6-án hivatalból elhalasztott 2019. április 29-ére.

[8] A járásbíróság P.21.006/2015/92. számú végzésével ismételten felhívta a kérelmezőt, hogy pontosítsa keresetét, melyre 30 napos, 2020. február 10. napján lejárt határidőt biztosított. Ezt követően a 93. számú végzésével újból felhívást intézett a kérelmezőhöz azonos tartalommal 15 napos határidő biztosításával, amely felhívásra a kérelmező 2020. március 5-én terjesztette elő az előkészítő iratot.

[9] A 2021. március 23. napjára kitűzött tárgyalást a járásbíróság a 2021. március 16. napján kelt 122. szám alatti végzésével elhalasztotta a 112/2021. (III.6.) Kormányrendelet alapján, új tárgyalási határnapot 2021. május 3. napjára tűzött.

[10] A 2021. december 14-ére kitűzött tárgyalást a kérelmező covid érintettsége miatt a járásbíróság 2022. február 8. napjára halasztotta el.

[11] A megismételt eljárásban a járásbíróság 153. szám alatt 2022. március 29-én ítéletet hozott, amelyet a kérelmezett 2022. június 9-én kelt, Pf.20.176/2022/10. számon meghozott, a kérelmező részére 2022. augusztus 15-én kézbesített ítéletével helybenhagyott. A jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nem terjesztettek elő.

A kérelem és az ellenirat

[12] A kérelmező az eljárás elhúzódása miatt a 2010. július 19. és 2022. június 9. napja közötti, összesen 4236 nap alapul vételével az eljárásból eltelt észszerű 60 hónapot követő 2558 nap időszakra kérte a kérelmezettet 1 023 200 forint vagyoni elégtételnek a javára történő megfizetésére kötelezni.

[13] A kérelmezett az elleníratában elsődlegesen a kérelem elutasítását kérte. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy a kérelmező kérelmét helyesen értelmezve az általa állított 2410 nap időtartamból kell kiindulni, amelyből le kell vonni a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 15. § (3), (4) és (5) bekezdése alapján 1578 napot és az így fennmaradt 832 nap nem haladja meg az észszerű időtartamot. Másodlagos kérelmében a kérelem részbeni elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy mindösszesen 832 nap tekintetében fennálló 332 800 forint összegű vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezze a bíróság.

[14] A kérelmezett a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján *a kérelmező érdekkörében felmerült okra hivatkozással* kérte a számított időtartamból levonni a 2012. április 4. és 2012. május 4. közötti 31 napot, a 2015. április 28. és 2015. szeptember 17. közötti 143 napot, a 2016. február 15. és 2016. március 30. közötti 45 napot, a 2017. április 12. és 2017. augusztus 14. közötti 125 napot, a 2019. március 4. és 2019. április 29. közötti 57 napot, a 2020. február 10. és 2020. március 4. közötti 24 napot. A Pevtv. 15. § (4) bekezdésére hivatkozással, *az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a kérelmező részéről történt elmulasztása miatt* kérte levonni a 2011. március 24. és 2011. szeptember 12. közötti 173 napot, a 2012. május 23. és 2012. november 12. között 174 napot, a 2015. március 1. és 2015. május 18. közötti 79 napot, a 2017. október 31. és 2018. július 24. közötti 267 napot. A Pevtv. 15. § (5) bekezdése alapján kérte a számított időtartamból levonni a 2021. március 23. és 2021. május 3. közötti 42 napot és a 2021. december 14. és 2022. február 8. közötti 57 napot.

[15] A kérelmező a számított időtartamot a keresetlevél benyújtásától, 2010. július 19-től a jogerős határozat meghozatalának napjáig, 2022. június 9-ig határozta meg 4236 napban. A kérelmezett a számított pertartam így meghatározott mértékét nem vitatta. Ugyancsak egyezően nyilatkoztak a felek, hogy a 4236 napból, mint számított időtartamból levonásba kell helyezni a Pevtv. 6. § (1) bekezdése szerint észszerűnek minősülő 60 hónapos időtartamot, melyet a felek 1826 napban jelöltek meg. A felek így egyezően adták elő, hogy a számított időtartam 4236 napjából levonásba került 1826 nap után 2410 nap marad fenn olyanként, amelyből az esetleg levonható időtartamokat még le kell számítani.

Az elsőfokú végzés

[16] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 698 800 forint vagyoni elégtételt, valamint 17 470 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt az államnak 9 823 forint eljárási illeték megfizetésére és megállapította, hogy 20 873 forint meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhén marad.

[17] Megállapította, hogy a kérelmező által érvényesített vagyoni elégtétel vonatkozásában az alapeljárás az elsőfokú eljárás kezdő időpontjától az eljárást befejező jogerős határozat közlésének napjáig tartott [Pevtv. 2. § (1) bekezdés], így annak számított időtartama, figyelemmel a Pevtv. 2. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra, 4407 nap volt. Ennek ellenére viszont az elsőfokú bíróság igazodva a felek nyilatkozatainak tartalmához, a kérelmező által megjelölt 4236 nap alapulvételével, majd az ebből levont 60 hónapos – 1826 napos – időtartamra figyelemmel, mindösszesen 2410 nap számított időtartam alapján vizsgálta a kérelmezett által levonni kért időtartamokat.

[18] Az alapeljárás számított időtartamából indokoltnak tartott levonni mindösszesen 663 napot és így 1747 napban találta alaposnak a kérelmet, melyre figyelemmel

a 372/2021. (VI.30.) Kormányrendelet 1. § (1) és (2) bekezdései alapján naptári naponként 400 forint számításával mindösszesen 698 800 forint vagyoni elégtételben marasztalta a kérelmezettet.

[19] Nem találta indokoltnak levonni az alapeljárás számított időtartamából a 2012. április 4. és 2012. május 4. közötti 31 napot arra tekintettel, hogy noha a kérelmező érdekkörében merült fel a halasztás oka, azonban az ügy érdemi előrehaladását nem ez, hanem a szakvélemény kiegészítésére való várakozás gátolta, emiatt a májusi tárgyaláson sem történt érdemi eljárási cselekmény.

[20] Szintén nem találta indokoltnak levonni a 2015. április 28. és 2015. szeptember 17. közötti 143 napot, mivel az eljárást a követelés megszerzésére egyébként is csak a rendkívüli perorvoslat lezárultával lehetett érdemben folytatni. A szünetelésnek az ügy előrehaladása szempontjából tehát nem volt jelentősége, a felülvizsgálati szakasz pedig a Pevtv. vonatkozó rendelkezései szerint a számított pertartamnál figyelembe veendő.

[21] A 2016. február 15. és 2016. március 30. közötti időszakot érintően nem a kérelmezett által megjelölt 45 napot, csak a vonatkozó számítási hibára hivatkozva 44 napot rendelt levonni a számított időtartamból.

[22] Ugyancsak nem találta levonhatónak a számított időtartamból a 2017. április 12. és 2017. augusztus 14. közötti 125 napot, mert a szakértői vélemény elkészítésének akadálya a röntgenfelvételek hiánya és nem pedig bármelyik peres fél magatartása volt. Az időmúlást nem a kérelmező pótlólag előterjesztett kérdései eredményezték, így ez az idő fogalmilag kizárt, hogy szükségtelenül eltelt időtartamot jelentsen, mert ez az időszak a röntgenfelvételek felkutatásával, illetve beszerzésével telt.

[23] Az elsőfokú bíróság csak részben találta levonhatónak a számított időtartamból a 2019. március 4. és 2019. április 28. közötti időszakot, csak 35 napot vont le a kérelmezett által kért 57 nap helyett. Az elutasítás körében arra hivatkozott, hogy a 2019. április 8. napjára kitűzött tárgyalást az ok megjelölése nélkül a bíróság 2019. április 29-re állította be. E két időpont között eltelt 22 nap a kérelmező terhére semmiféleképpen nem értékelhető, hiszen a halasztás hivatalból történt és mint ilyet, nyilvánvalóan a bíróság érdekkörében felmerülő körülmény okozta.

[24] A 2020. február 10. és 2020. március 4. közötti kért 24 nap helyett a ténylegesen eltelt 23 napot vont le az elsőfokú bíróság a per számított időtartamából.

[25] A 2011. március 24. és 2011. szeptember 12. közötti időszakból az elsőfokú bíróság 173 nap helyett 141 napot hagyott figyelmen kívül, míg ezt meghaladóan a kérelmező álláspontját találta alaposnak. Utóbbi vonatkozásában kifejtette, hogy a 2010. december 20. és 2011. április 24. között eltelt időben az eljárás elhúzódása miatti kifogás nem lett volna alkalmas a kérelmező sérelmének orvoslására. 2010. december 20-án a kérelmező egy egészségügyi dokumentációt csatolt, amelyet követően lényegében hónapokig nem volt arról információja, hogy az ügyben történt-e előrehaladás. A szakértői intézet részére engedélyezett bírósági határidő 2011. március 24-én lejárt, ezt követő 30 napos ügyintézési határidő szintén eredménytelenül telt el 2011. április 24-ig, így eddig az időpontig az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése bizonyosan nem vitte volna előrébb az ügy intézését.

[26] A 2012. május 23. és 2012. november 12. közötti időszakból a kért 174 nap helyett 59 nappal csökkentette az elsőfokú bíróság a számított időtartamot. Rámutatott, hogy 2012. május 14-én, amikor a járásbíróság intézkedett a kérelmező szakvélemény kiegészítése iránti kérelmével kapcsolatban, az ezt követő 4 hónapig nem volt elvárható a kérelmezőtől a kifogás előterjesztése, illetve annak benyújtásától sem várhatta kellő alappal a szükségtelen időmúlás megakadályozását, ugyanis 2012. május 4-én megtartotta a bíróság a tárgyalást és elrendelte a szakvélemény kiegészítését. Az ezt követő 2 hónapot a kérelmező nem

tekinthette olyan inaktív időszaknak ezért, amely alatt a bíróság cselekvési kötelezettségének elmulasztására lehetett volna következtetnie. Ezután pedig az ítélezési szünet következett, amely alatt szintén nem volt elvárható a kérelmezőtől a kifogás előterjesztése, hiszen ez idő alatt köztudottan csak a soronkívüli ügyek érdemi intézése folyik.

[27] Nem találta a számított időtartamból levonhatónak az elsőfokú bíróság a 2015. március 1. és 2015. május 18. közötti 79 napot arra való hivatkozással, hogy a Kúria előtti eljárás folyamatban léte alatt az elsőfokú bíróságon is történtek eljárási cselekmények, hiszen maga a kérelmező januárban két ízben, februárban pedig egyszer ugyancsak bizonyítási indítványt terjesztett elő, majd 2015. március 9-én a járásbíróság felhívást intézett a peres felekhez, a felhívásra adott nyilatkozatok folytán pedig az eljárás szünetelését is megállapította.

[28] Szintén nem találta levonhatónak a számított időtartamból a 2017. október 31. és 2018. július 24. közötti 267 napot arra való hivatkozással, hogy a szakértői intézet nagyfokú leterheltsége volt az oka a szakértői vélemény elkészítése határideje újabb és újabb meghosszabbításának, a bírósági határidő ekkénti alakítását a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 104. § (1) bekezdése lehetővé tette. A szakvélemény előterjesztésére megállapított határidő-hosszabbítások ezért nem minősülnek olyan, a bíróság érdekkörében felmerült és szükségtelenül eltelt időszaknak, amellyel szemben az eljárás elhúzódása miatti kifogást igénybe lehetne venni. Nem történt ugyanis a bíróság részéről késedelem: sem a törvényi, sem a bírói határidőt a bíróság nem mulasztotta el, így a kérelmezőtől nem volt elvárható, hogy a kifogást előterjessze és az előzőek szerint az egyébként sem lett volna alkalmas a sérelem elhárítására. A szakértő mulasztásai – függetlenül attól, hogy azok elhárítására az alapperben eljáró bíróságnak jogszabályon alapuló eljárásjogi lehetősége volt-e – pedig nem adnak lehetőséget a figyelembe vehető időtartam csökkentésére.

[29] Az elsőfokú bíróság a kérelmezett Pevtv. 15. § (5) bekezdésére alapított védekezését, mely szerint a 2021. március 23. és 2021. május 3. közötti 42 nap, valamint a 2021. december 14. és 2022. február 8. közötti 57 nap levonását kérte a számított időtartamból, nem találta alaposnak. Mindkét időszakot a kérelmezett a covid járvánnyal összefüggő indokból kérte figyelmen kívül hagyni. A Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. számú határozatának felhívásával kiemelte: a járványügyi helyzet nem a kérelmezők és nem a bíróság érdekkörében felmerülő elhárítható, hanem az érdekkörükön kívüli elháríthatatlan ok volt. Márpedig a Pevtv. 15. § (5) bekezdés csak a bírósági eljárásban félnek minősülő kérelmező, valamint a bírósági eljárást lefolytató bíróság eljárási cselekményének értékelését teszi lehetővé, de nem teremt egyes időtartamok levonására alapot adó új okot. Így az elsőfokú bíróság az időtartamok levonását a számított időből nem találta indokoltnak.

[30] Nem találta alaposnak a kérelmezett azon hivatkozását, miszerint az elleniratban meghatározott azon időszakokat, amelyekről a kérelmező a válasziratában konkrét észrevételt nem tett, érdemi vizsgálatot mellőzve levonásba kell helyezni a figyelembe vehető pertartam meghatározásakor. E körben rámutatott arra az elsőfokú bíróság, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 203. § (2) bekezdésére figyelmeztetéssel hívta fel a kérelmezőt az elleniratra vonatkozó észrevételei megtételére, de az említett szabály a) pontja csak akkor fűzi a nem vitatottság jogkövetkezményét a fél nyilatkozatának elmaradásához, ha azzal ellentétes nyilatkozatot korábban nem tett. Márpedig a kérelmező a kérelmében megjelölte a vagyoni elégtétel iránti igénye kapcsán általa számított időtartamot és ezt későbbi előkészítő iratában csak annyiban módosította, hogy a 2010. július 20. és 2015. július 19. között eltelt 1826 nap levonását nem vitatta, egyebekben azonban a kérelmét fenntartotta. A beadványát tehát nem lehet úgy

értelmezni, hogy a kérelmezett által megjelölt időszakok számított időtartamból való levonását nem ellenezné, azaz egyetértene a kérelmezettel.

[31] A pernyertesség arányát a kérelmező javára 68 %-ban határozta meg, a Pevtv. 9. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte a pervesztessége arányához igazodóan a kérelmezettet a kérelmező javára perköltséggé a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (4) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés g) pontja és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján állapította meg a kérelmező által viselendő elsőfokú illeték összegét, míg az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja és a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán határozta meg az állam terhén maradó illeték összegét.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[32] Az elsőfokú bíróság végzése ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte a végzés akként történő megváltoztatását, hogy az ítéltábla elsődlegesen utasítsa el a kérelmező kérelmét; másodlagosan az elsőfokú végzés oly módon történő megváltoztatását kérte, hogy a marasztalás összegét 332 800 forintra szállítsa le.

[33] Elsődleges kérelme körében arra hivatkozott, hogy a kérelmező által állított 2410 nap időtartamból, levonásba helyezve a Pevtv. 15. § (3), (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak szerint az elleniratában részletezett 1578 napot, úgy a fennmaradó 832 nap időtartam már nem haladja meg a Pevtv. 6. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott észszerű időtartamot, ezért a kérelmezett részére vagyoni elégtétel nem jár. E körben fenntartotta az elsőfokú eljárás során előterjesztett elleniratában, valamint a kérelmező beadványára tett nyilatkozatában foglaltakat.

[34] Hivatkozott továbbá az elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán arra, hogy az elsőfokú bíróság 1747 napban találta alaposnak a kérelmező kérelmét, ám az eljárás alapját képező peres eljárásban a Pevtv. 6. § (1) bekezdése szerint észszerűnek minősülő 60 hónap, ami 1826 napot jelent, így az elsőfokú bíróság által levont időtartam és a számított időtartam különbözete, azaz 1747 nap nem haladja meg az észszerű időtartamot, ezért a kérelmező nem jogosult vagyoni elégtételre.

[35] Továbbra is felhívta, hogy a kérelmező az elleniratára előterjesztett észrevételében nem vitatta a kérelmezett által figyelmen kívül hagyni kért, összesen 857 napot, amelyeket a nem vitatásra tekintettel kell levonni a számított időszakból.

[36] A fellebbezés a másodlagos kérelem körében arra hivatkozott, hogy a kérelmezett által levonni kért összesen 1578 nap a számított időtartamból figyelmen kívül hagyása esetén 832 nap tekintetében tarthat csak igényt vagyoni elégtételre, amely napi 400 forinttal számolva mindösszesen 332 800 forint.

[37] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság döntése

[38] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzésnek a kérelmet részben elutasító rendelkezését, a kérelmezett fellebbezését pedig alaptalannak találta a következők szerint.

[39] A Pevtv. 9. § (4) bekezdésének utaló szabályából következően a vagyoni elégtételre irányuló nemperes eljárásban is érvényesül a Pp. 2. § (2) bekezdésének a rendelkezési elv részében irányadó az a szabálya, hogy a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, tehát irányadó a kérelemhez és ellenkérelemhez kötöttség.

[40] A kérelmező a vagyoni elégtételt kifejezetten az eljárás *az észszerű időtartamot meghaladó részére* kérte olyan módon, hogy annak számított és – levonás hiányában egyben – figyelembe vehető időtartamát –a Pevtv. 7. § (2) bekezdésének rendelkezései szerint az elsőfokú bíróság által egyébként helytállóan 4407 napban megjelölt időtartamnál kevesebben – 4236 napban, az észszerű időtartamát 1826 napban, ebből következően az észszerű időtartamot meghaladó időszakot 2410 napban határozta meg, és ehhez képest kérte a napi 400 forint alapul vételével a kérelmezett 1 023 200 forint vagyoni elégtételben marasztalását. A kérelemhez az eljáró bíróság így annyiban volt kötve, hogy nem ítélt meg a kért 1 023 200 forintnál magasabb összegű vagyoni elégtételt; nem határozhatta meg a figyelembe vehető időtartamot a megjelölt 4236 napnál több időben; nem ítélt meg a törvényi észszerű időtartamot meg nem haladó időszak után vagyoni elégtételt. Nem állt fenn azonban kötöttség a kérelmező által megjelölt – a kérelemben a Pevtv. 12. § (1) bekezdése szerint nem is feltüntetendő – észszerű időtartam vonatkozásában, mivel azt, hogy az eljárás vagy eljárési szakasz mikor tart észszerű ideig, a Pevtv. 6. §-a értelmében maga a törvény – kivételesen az eljáró bíróság – határozza meg; ennek a 2010. július 20. és 2015. július 19. közötti 1826 napos időtartamát azonban a kérelmező egyébként helyesen jelölte meg.

[41] A kérelmezett ezzel szemben úgy védekezett, hogy az eljárás 4236 nap számított időtartamának és a kérelmezővel egyezően előadott 1826 napos észszerű időtartamának a 2410 nap különbözetéből kiindulva a Pevtv. 15. § (3), (4) és (5) bekezdése szerint összesen 1578 nap levonását kérte, és az így meghatározott 832 nap alapján elsődlegesen – mivel az az észszerű időtartamot nem haladja meg – a kérelem elutasítását, másodlagosan a vagyoni elégtétel a 832 napos időszakra meghatározását kérte. Az ellenirathoz annyiban volt kötve az eljáró bíróság, hogy nem határozhatta meg a figyelembe vehető időtartamot a megjelölt 4236 napnál kevesebb időben, nem vonhatott le annál több időtartamot, mint amely figyelmen kívül hagyását a kérelmezett kérte. A kérelemnél kifejtettek szerint azonban nem állt fenn kötöttség a kérelmezett által megjelölt észszerű időtartam vonatkozásában, amelynek viszont a törvényi rendelkezések szerinti megjelölés miatt nem volt jelentősége.

[42] A Pevtv. az eljárás időtartamára több fogalmat használ: megkülönbözteti az *észszerű időtartamot*, a *számított időtartamot*, a *levonandó (figyelmen kívül hagyandó) időtartamot* és a *figyelembe vehető időtartamot*. Az *észszerű időtartamot* egyrészt az eljárás teljes tartamára, másrészt az egyes eljárési szakaszokra a Pevtv. 6. §-a határozza meg kötelezően úgy, hogy attól a bíróság csak a kérelmező javára térhet el, de a törvényes időtartamot a perújítás kivételes esetétől eltekintve, nem hosszabbíthatja meg. Az eljárás *számított időtartama* az az időtartam, ameddig a peres eljárás a törvény fogalomhasználata szerint tart: a teljes eljárás tekintetében a keresetlevél benyújtását követő naptól a jogerősnek minősülő határozat közlésének napjáig. Ebből a számított időtartamból engedi meg a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdése egyes, az eljárás előrehaladását nem szolgáló, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt *időtartamok levonását*. A számított időtartam és a levont (figyelmen kívül hagyandó) időtartam különbözete a *figyelembe vehető időtartam*. A Pevtv. 7. § (2) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz olyanképpen, hogy ha a bírósági eljárás vagy eljárési szakasz figyelembe vehető időtartama – azaz a számított időtartam és a levont időtartamok különbözete – meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél akkor jogosult vagyoni elégtételre. Ebből pedig az következik, hogy nem a számított időtartamnak, hanem a figyelembe vehető időtartamnak kell meghaladnia az észszerű időtartamot, ezért ha bár a számított időtartam ugyan magasabb lenne a törvényes észszerű időtartamnál, a levont időtartamokkal csökkentett figyelembe vehető időtartam azonban nem, akkor a fél nem jogosult vagyoni elégtételre.

[43] Mindebből következően tehát a vagyoni elégtétel összegét nem a kérelmezett számítása szerint, hanem akként kellett meghatározni, hogy a kérelemhez és ellenirathoz kötöttségből következően alapul kellett venni 4236 nap számított időtartamot. Ezt követően el kellett dönteni, hogy a kérelmezett által 1578 nap mennyi része vonható le. Ha az így meghatározott figyelembe vehető időszak meghaladja az eljárás 1826 napos észszerű időtartamát, úgy a Pevtv. 7. § (2) bekezdése értelmében fennáll a vagyoni elégtétel alapja, de a kérelemhez kötöttségből következően a figyelembe vehető időtartamból csak az észszerű időtartamot meghaladó napokra kell, napi 400 forint alapul vételével, a vagyoni elégtétel összegét kiszámítani. Ezt a helyes számítást alkalmazta az elsőfokú bíróság.

[44] Mindez az ellenirat tartalma alapján így eleve nem adhatott volna alapot a kérelem elutasítására. A felek egyező előadása szerint a per számított időtartama 4236 nap volt. Ez volt az az időtartam, amelyet csökkenteni lehetett a levonható időtartamokkal. A kérelmezett az elleniratában ezt összesen 1578 napban jelölte meg. Még ha az elleniratban foglaltakat a bíróság egészében alaposnak találta volna, a figyelembe vehető idő akkor is 2658 nap lett volna, ami meghaladja az 1826 nap észszerű időtartamát, amely a vagyoni elégtételre így mindenképpen alapot ad.

[45] A kérelmezett egyrészt a Pevtv. 15. § (3) bekezdése, másrészt a Pevtv. 15. § (4) bekezdése, harmadrészt a Pevtv. 15. § (5) bekezdése alapján kérte egyes időszakok figyelmen kívül hagyását. A Pevtv. 14. § (1) bekezdésének f) pontja szerint az elleniratban fel kell tüntetni a kérelmező azon eljárási cselekményét, illetve szükséges eljárási cselekménye elmulasztását alátámasztó tényeket, amelyek a kérelmezett álláspontja szerint megalapozzák – a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz vonatkozásában – meghatározott időtartam figyelmen kívül hagyását, míg a g) pontja értelmében az előző szerinti eljárási cselekményre, illetve mulasztásra tekintettel figyelmen kívül hagyandó időtartamot. Mivel az ellenirat tartalmát meghatározó, az előzőekben felhívott jogszabályi rendelkezések a kérelmező eljárási cselekményeire utalnak, azonban a 15. § (3) illetve (4) bekezdése értelmében mind a bíróság, mind a fél érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időszak alapot adhat a levonásra, ebből az következik, hogy az elleniratban a kérelmező minden olyan cselekményét vagy mulasztását – így a bíróság érdekkörében felmerült időszak figyelmen kívül hagyását eredményezhető eljárás elhúzódása miatti kifogás elmulasztását is – hivatkozni kell, amelyre a kérelmezett a védekezését alapozza; a Pevtv. 15. § (5) bekezdésében felhívott *kérelem és ellenirat tartalmának korlátai közötti* vizsgálódás szabálya, a polgári eljárásjog általános elveire figyelemmel azt jelenti, hogy a kérelmezett által ebben a körben nem hivatkozott tényeket a nemperes eljárásban eljáró bíróság nem veheti figyelembe.

[46] A kérelmezett egyes, a fellebbezéssel érintett időszakok levonását a Pevtv. 15. § (3) bekezdése szerint kérte azzal, hogy azok az eljárás előrehaladását nem szolgáló olyan időtartamok, amelyek a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül teltek el.

[47] Mindenben osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon okfejtését, hogy ezek az időszakok a figyelmen kívül nem hagyott részben nem minősültek a kérelmező érdekkörében, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartamoknak. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy ezeknek a feltételeknek konjunktíve együttesen kell fennállniuk ahhoz, hogy a számított időtartamból az érintett időszak levonható legyen. Az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezéseket helytállóan hívta fel és kifogástalan jogi érvelés alapján azokat megfelelően alkalmazta, indokaival az ítéltábla egészében egyetért, és mivel a fellebbezés nem tartalmazott olyan új hivatkozásokat, amelyekre az elsőfokú végzés indokai ne tértek volna ki, azok megismétlése szükségtelen. Így helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a 2012. április 4. és 2012. május 4. közötti időszakban az eljárás előrehaladását nem a peres felek tárgyalás elhalasztása iránti közös kérelmének eredményeképpen történt tárgyalás

halasztás okozta, hanem a szakvélemény kiegészítésére való várakozás. A 2015. április 28. és 2015. szeptember 17. közötti időszakot érintően hangsúlyozandó, hogy a peres felek a járásbíróság felhívására kérték az eljárás szünetelésének megállapítását. Ekként ez az időmúlás nem csupán a peres felek és így a kérelmező érdekkörében merült fel, másrészt ehelyütt is hiányzik az a jogszabályi feltétel, mely szerint az eljárás előrehaladásának elmaradása oksági szinten a kérelmező érdekkörében felmerülő okra lenne, illetve lett volna visszavezethető. A 2017. április 13. és 2017. augusztus 14. közötti időszakban, kiegészítve a helyes elsőfokú érveket, felhívja az ítéltábla, hogy az említett röntgenfelvételeknek már a teljes orvosi dokumentáció részét kellett volna képezniük, a szakértői intézet pedig 2017. május 26-án a bíróságnak jelezte ezek hiányát. A felperes ezzel csak akkor szembesült, amikor az e vonatkozású bírósági felhívást megkapta, annak viszont 2017. augusztus 14-én eleget tett, így az ítéltábla álláspontja szerint fogalmilag kizárt a Pevtv. 15. § (3) bekezdésének alkalmazása, hiszen hiányzik az a jogszabályi feltétel, miszerint a kérelmező érdekkörében kell felmerülnie az egyébként elhárítható oknak, amely az eljárás előrehaladását nem szolgáló és így szükségtelenül eltelő időt okozza. A 2019. március 4. és 2019. április 29. közötti időszakból a levont 35 napot meghaladó rész tekintetében az elsőfokú érveken túl kiemeli az ítéltábla, hogy az ott írt határnapot az ok megjelölése nélkül a bíróság beállította, így az nyilvánvalóan a bíróság érdekkörében felmerülő időmúlást okozott. Azt pedig helyes számítás alapján határozta meg az elsőfokú bíróság, hogy 2016. február 15. és 2016. március 30. napja között nem 45, hanem csak 44 nap, míg 2020. február 10. és 2020. március 4. között nem 24, hanem csak 23 nap telt el.

[48] Egyes időszakok levonását a kérelmezett a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján kérte azzal, hogy ezek az időszakok a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartamnak minősülnek és a kérelmező *a jogszabályban biztosított lehetősége ellenére nem nyújtott be kifogást* az eljárás elhúzódása miatt.

[49] Az elsőfokú bíróság a következetes jogalkalmazói gyakorlat szerint értelmezte az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmulasztásának a vagyoni elégtételre való jogosultság szempontjából kialakított követelményeit akként, hogy az egyes mulasztásokat egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2., Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.003/2022/2., Pkf.II.20.032/2023/2., Pkf.II.20.055/2023/2., Pkf.II.20.147/2023/2). Ennek a sajátos perorvoslatnak az igénybevételi kötelezettségét nem lehet mechanikusan, formálisan megítélni, hanem – visszaulva az előzőekben hivatkozott jogerős határozatokban megjelenő értelmezésre – minden egyes mulasztásra kell egyedi vizsgálatot elvégezni. Az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (2) bekezdése, egyezően a Pp. 157. §-ának (1) bekezdésével, nem valamennyi, a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam orvoslása végett teszi lehetővé annak igénybevételét, hanem csupán akkor, ha a bíróság valamilyen – törvény vagy saját maga által megállapított – határidőt mulasztott vagy észszerű időn belül nem intézkedett; más eljárási szabálysértések elhárítására ez a jogintézmény nem szolgál. Másrészt a határidők és az észszerű időtartam elmulasztása mellett is vizsgálni kell annak a sérelem elhárítására alkalmasságát. Mindezekon túl azt is tekintetbe kell venni, hogy a bíróság kötelezettsége a saját közhatalmi tevékenységére irányadó szabályok betartása, így a feleknek is abból a feltételezésből kell kiindulniuk, hogy a bíróságok betartják a rájuk vonatkozó – így az észszerű időn belüli cselekvést érintő – eljárási szabályokat. Ennek alapján a féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig

alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását. Ez a félre méltányos értelmezés felel meg az Emberi Jogok Európai Bírósága elvárásainak és egyeztethető össze a Pevtv. létrehozásának jogalkotói céljával.

[50] A fenti mérlegelő tevékenységet az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen végezte el. A jogszabályi rendelkezéseket ehhez kapcsolódóan is helytállóan hívta fel, alapos és megfelelő jogi érvelése indokaival az ítéltábla ugyancsak mindenben egyetért, és mivel a fellebbezés ebben a részben sem tartalmazott olyan új hivatkozásokat, amelyekre az elsőfokú végzés indokai ne tértek volna ki, azok megismétlése szükségtelen. A 2011. március 24. és 2011. szeptember 12. közötti időszakból levont 141 napon felül további időtartam figyelmen kívül hagyására nem volt mód, hiszen a szakértői intézet részére engedélyezett bírósági határidő 2011. március 24-én lejártát követően még nem telt el annyi idő 2011. április 24-ig, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése elvárható lett volna. Ugyancsak nem talált indokot az ítéltábla a 2012. május 23. és 2012. november 12. közötti időszakból a levont 59 napon felül további időtartam figyelmen kívül hagyására, tekintettel arra, hogy a kérelmező szakvélemény kiegészítése iránti kérelmével kapcsolatos 2012. május 14-i intézkedést követő 4 hónapban, a 2 hónapos aktív időszakra, majd az ítélkezési szünetre tekintettel ugyancsak nem volt elvárható a kérelmezőtől az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése. A 2015. március 1. és 2015. május 18. közötti időszak levonását is helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság azzal, hogy a Kúria előtti eljárás folyamatban léte alatt történt elsőfokú eljárási cselekmények folytán nem volt olyan időmúlás, amely megakadályozására alkalmas lett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás benyújtása. A 2017. október 31. és 2018. július 24. közötti időszak figyelmen kívül hagyásának mellőzésével is egyetértett az ítéltábla azzal a pontosítással, hogy a szakértő késedelme megalapozhatja az emiatti időmúlás a bíróság érdekkörében felmerülését; helyesen foglalt azonban állást abban az elsőfokú bíróság, hogy a perben eljáró járásbíróság által folyamatosan engedélyezett határidő-hosszabbítások miatt az eredménytelenül eltelt határidő és az újabb határidő engedélyezése között nem telt el annyi időtartam, mialatt elvárható lett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése; amikor pedig a bíróság meghatározta a szakértő részére az újabb határidőt, amelyre a helyesen felhívott 1952. évi Pp. 104. § (1) bekezdése lehetőséget biztosított, már nem állt fenn a bíróság mulasztása.

[51] Egyes időszakok levonását a kérelmezett pedig a Pevtv. 15. § (5) bekezdése alapján kérte.

[52] Az elsőfokú bíróság a kialakult bírói gyakorlattal egyezően értelmezte a Pevtv. 15. § (5) bekezdését akként, hogy az nem teremt új okot az egyes időtartamok levonására (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2, Pkf.II.20.458/2022/4., Pkf.II.20.003/2023/2., Pkf.II.20.083/2023/2., Pkf.II.20.147/2023/2). A vagyoni elégtétel a törvényben rögzített észszerű időtartam túllépése esetére meghatározott sui generis jogkövetkezmény, amely a polgári perben félként résztvevő személynek a bírósági eljárás észszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga megsértésének ellentételezésére szolgál. A jogsérelem bekövetkezik, ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, ez önmagában megalapozza a szankció alkalmazását. A Pevtv. törvényjavaslatának indokolása szerint csak azt vizsgálhatja a bíróság, hogy a bírósági eljárás során volt-e olyan időszak, amely akár a kérelmező, akár az eljárt bíróság érdekkörében felmerülő, elhárítható ok miatt szükségtelenül telt el; az utóbbi levonására azonban csak akkor kerülhet sor, ha a kérelmező a jogszabály által biztosított lehetősége ellenére nem nyújtott be kifogást az eljárás elhúzódása miatt. Azaz a jogalkotó olyan modellt alkotott, amelyben meghatározta azon időtartamot, amelynek meghaladása esetén a felet az eljárás észszerű időn belüli befejezéséhez fűződő alapvető joga megsértése miatt kompenzáció illeti, és amelyben a kompenzáció összegét kizárólag a fél saját felróható

magatartása csökkenti. Ezen jogalkotói célnak megfelelően a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdésében meghatározza azon körülményeket, amelyek alapján az eljárás figyelembe vehető időtartama, így a fizetendő vagyoni elégtétel összege csökkenthető; a 15. § (5) bekezdése ehhez képest rendelkezik akként, hogy a bíróság – a nemperes eljárásban előterjesztett kérelem és ellenirat tartalmának korlátai között – mérlegeli, hogy a bírósági eljárásban félnek minősülő kérelmező, valamint a bírósági eljárást lefolytató bíróság eljárási cselekménye, illetve mulasztása mennyiben járult hozzá az észszerűnek minősülő időtartam meghaladásához. A bíróság e körülmények értékelését követően határozza meg a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz figyelembe vehető időtartamát. A Pevtv. 15. § (5) bekezdése nem tesz említést a kérelmező és a bíróság tevékenységén kívüli okokról, a törvényjavaslat indokolásából következően a bíróság működésében felmerülő akadályokra tekintettel a figyelembe vehető időtartam nem csökkenthető. Ezt támasztja alá az is, hogy a Pevtv. 14. § (2) bekezdés f) és g) pontja az ellenirat tartalmaként csak a kérelmező eljárási cselekményének, illetve szükséges eljárási cselekménye elmulasztását alátámasztó tényeknek, valamint az ezzel összefüggően figyelmen kívül hagyandó időtartamnak a megjelölését írja elő; egyéb levonásra okot adó körülményt, mint az ellenirat tartalmát nem rögzíti. Ezért helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy a kérelmező és a bíróság érdekkörén kívüli ok nem ad alapot az eljárás időtartamának csökkentésére.

[53] Mindezekből következően a levonásra alapot nem adó jogszabályi rendelkezés hivatkozása folytán nincs lehetőség a 2021. március 23. és 2021. május 3. közötti 42 nap, valamint a 2021. december 14. és 2022. február 8. közötti 57 nap levonására.

[54] Az ítéltábla álláspontja szerint a fellebbezés azon része, mely szerint a kérelmező az elleniratra előterjesztett észrevételében nem vitatta a kérelmezett elleniratában figyelmen kívül hagyni kért 857 napot, szintén nem alapos. Mint ahogy a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.458/2022/4., számú végzése (közzétéve: BDT2023. 4621) kifejtette: Bár a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvénynek (a továbbiakban: Bpnp.) 1. § (3) bekezdése szerint a nemperes eljárás nem különül el perfelvételi és érdemi tárgyalási szakra; a Bpnp. 1. § (1) bekezdése és a Pevtv. 9. § (4) bekezdése utaló szabályai alapján a Pp. 203. § (2) bekezdése alkalmazható, de csak a nemperes eljárás sajátosságaira, valamint a jogvita kereteinek az egész elsőfokú eljárásban meghatározhatóságára tekintettel. Ha a vagyoni elégtétel iránti nemperes eljárásban a kérelmező teljes körűen megjelölte a bírósági eljárás a törvény alapján számított időtartamát; a kérelmezett pedig teljes körűen megjelölte a kérelmező azon eljárási cselekményeit, cselekményei elmulasztását alátámasztó tényeket, amelyek álláspontja szerint megalapozzák meghatározott időtartamok figyelmen kívül hagyását, valamint az erre tekintettel figyelmen kívül hagyandó időtartamokat, és a bírósági eljárás a törvény alapján figyelembe vehető időtartamát, a felek a jogvita kereteit a szükséges mértékben meghatározták. A kérelmezett a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz vonatkozásában meghatározott időtartam figyelmen kívül hagyására irányuló előadása pusztán azon az alapon nem vezethet eredményre, hogy a kérelmező azokra részletes észrevételeket nem tett.

[55] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érintve, annak fellebbezett részét a Pevtv. 9. § (4) bekezdése és a Pp. 389. §-án keresztül alkalmazandó 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[56] A fellebbezés nem vezetett eredményre, azonban a kérelmező nem terjesztett elő másodfokú eljárási költség iránti igényt, ezért arról rendelkezni nem kellett.

[57] Az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték, a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán, a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. július 25.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró